

Xa é hora de recuperarmos os dereitos! Contra a precariedade, a pobreza e a emigración

As primeiras medidas do novo Goberno español do PSOE e a transformación fraudulenta do PP na Xunta nun Goberno "esixente" ante Madrid, configuran o novo escenario "de posturo" duns executivos sen vontade real por mudaren as duras políticas neoliberais aplicadas nestes anos, que cada día agravan a situación de emerxencia nacional e social da clase traballadora galega.

As cifras de desemprego e os indicadores oficiais demostran que a pregoada recuperación económica non é certa: estamos nos últimos postos na recuperación do emprego; fréase a redución do desemprego e a que se produce ten causa na perda de poboación activa, vía emigración e vía maior avellentamento da poboación; aumentan as persoas sen ningún tipo de ingresos e xeneralízase a pobreza laboral: perdemos máis do 15% en poder adquisitivo, a fenda salarial agrándase, aumenta a taxa de temporalidade e acrécentanse os contratos a tempo parcial.

As solucións non virán nin por cesión do poder económico e político, nin a través da chamada concertación social, que ten como último exemplo o asinamento do IV Acordo Marco de Negociación Colectiva por UGT, CCOO e Patronal, co entusiasta apoio do novo Goberno do PSOE e do anterior, do PP.

Pretenden perpetuar a reforma laboral e a centralización da negociación colectiva coa imposición de convenios estatais e de empresa fronte aos provinciais e de ámbito galego, estendendo máis o empobrecemento xeneralizado, os baixos salarios e inviabilizando a loita das mulleres.

Temos que botar man de toda a forza acumulada estes anos e seguir na mobilización social, único camiño para que se produzan cambios reais. O

vindeiro 9 de novembro celebraremos asembleas de delegados/as e concentracións para esixirmos un calendario de medidas urxentes.

Medidas urxentes en materia social e laboral

- Derrogar as contrarreformas laborais, negociación colectiva e pensións.
- Derrogar a LOMCE e o Decreto do Plurilingüismo.
- Derrogar o artigo 315.3 do Código Penal e a Lei Mordaza.
- Erradicar a fenda salarial, temporalidade, acoso laboral, acoso sexual e por razón de sexo e identidade.
- Eliminar a contratación parcial involuntaria e as subvencións xenéricas á contratación.
- Eliminar as ETT, empresas multiservizos, subcontratación en cadea e "falsos/as autónomos/as".
- Fixar o S.M.I. no 60% do salario medio e salario mínimo por convenio de 1000€.
- Suprimir o IPREM. Utilizar o S.M.I. como referente para o cálculo das prestacións.
- Garantir por lei o convenio da empresa principal nas contratas (multiservizos, centros especiais de emprego, etc.).
- Fixar por lei que a pensión mínima sexa igual ao S.M.I. (60% do salario medio) e revalorización co IPC.
- Xubilación ordinaria aos 65 e parcial aos 61 nas condicións previas á reforma de 2011.
- Nova política fiscal e financeira ao servizo da maioría social.
- Redución da xornada laboral ás 35 horas.
- Salario de inserción laboral e subsidio por desemprego para maiores de 52.
- Incremento do investimento nos servizos públicos.
- Plan de industrialización e creación de emprego digno, contra a emigración.

A conciliación segue a ser cousa de mulleres

“O coidado recae de xeito abafante sobre as mulleres, que somos as que, en maior medida, solapamos o déficit de servizos públicos esenciais que atendan as persoas dependentes e as crianzas”, afirma a secretaria das Mulleres da CIG, Margarida Corral. Así se evidencia no “Informe sobre conciliación en Galiza” realizado polo Gabinete de Economía da CIG. Unha situación que denuncia a Secretaría das Mulleres da CIG no marco da campaña que vén desenvolvendo desde hai meses baixo o lema “Xa é hora de avanzar nos nosos dereitos”.

O actual deseño dos permisos relacionados coa conciliación débese a unha concepción tradicional da división sexual do traballo, segundo a cal o home é o sustentador económico, mentres a muller se responsabiliza dos coidados de crianzas e familiares dependentes. Isto empurra as mulleres, a quedaren na casa coidando e os homes a continuaren no seu posto de traballo. Deste xeito, a fenda salarial aumenta a partir da idade na que as mulleres teñen descendencia e se definen itinerarios vitais diferentes para homes e mulleres, prexudicando a estas tamén no futuro.

Os datos confirman esta situación: son mulleres o 87% das persoas inactivas por coidado de menores ou persoas dependentes en Galiza; o 77% das persoas traballadoras con redución de xornada por coidado de menores de 12 anos; o 91,6% das persoas que se acolleron a unha excedencia por coidado de fillos/as; o 71,2% de quen reduciron ou suprimiron o traballo remunerado por coidado de dependentes; o 56,8% das persoas que utilizaron a flexibilización; o 76,7% das persoas ocupadas a tempo parcial e as que padecen a dupla xornada laboral. De feito, mentres elas dedican 4:38 horas ao día, de media, ao traballo dentro do fogar, os homes só dedican 2:21.

Superar a desigualdade

Por iso a Secretaría das Mulleres da CIG defende a posta en marcha toda unha serie de medidas que faciliten esa conciliación, a comezar por incrementar o actual 1,3% do PIB, que se destina a este fin, para achegalo á media europea.

A Seguridade Social debería eliminar os nesgos de xénero nas prestacións relacionadas coas responsabilidades familiares, establecendo permisos intransferibeis; ampliando e igualando a súa duración; implicando os homes no coidado das crianzas; situando en igualdade as parellas do mesmo sexo coas biolóxicas, adoptantes ou acolledoras e reducindo notabelmente a desigualdade, tanto no mercado laboral, como no traballo de coidados.

O aumento do período de cotización efectiva durante todo o tempo de redución da xornada por coidado, ou coa ampliación do período de goce das excedencias por coidado, xunto coa racionalización dos horarios de traballo e a redución da xornada máxima a 35 horas semanais, farían posíbel com-

patibilizar o traballo das persoas coas súas responsabilidades familiares, sen sobrecargar a saúde física e mental das mulleres, nin obrígalas a facer renuncias, e minimizando, por tanto, o conflito.

Mais estas medidas quedarán en saco roto se non se amplía o número de prazas e recursos públicos (escolas infantís, centros de día, servizos de axuda a domicilio, xeriátricos, etc.) que cubran a demanda existente e teñan en conta a dispersión xeográfica, garantindo que os horarios de atención cubran horarios laborais.

Porque, en definitiva, a problemática de conciliación, non pode ser cousa de mulleres, senón que deben ser os poderes públicos e as empresas as que rachen co conflito e a desigualdade que supón.

Seguimos loitando por unhas pensións públicas dignas

O pasado mes de abril, o Goberno español, entón en mans do PP, anunciaba unha suba parcial das pensións que, de media, supón un ridículo incremento do 2.6%. Con esta medida pretendía atallar dúas cuestións: lograr apoio para a aprobación dos orzamentos e acalar as masivas mobilizacións das persoas xubiladas e pensionistas.

A CIG advertiu daquela que seguiría coas protestas, como así o fixemos o pasado 27 de setembro e como así faremos no mes de outubro e nos próximos meses, porque con esta esmola nin se recupera o poder adquisitivo perdido desde 2013 -cando o PP eliminou a revalorización das pensións co IPC-, nin se garanten unhas pensións dignas, pois, entre outras cuestións, a aplicación do factor de sustentabilidade fica aprazado até 2023, pero non se elimina.

O cambio de goberno na Moncloa non está a supor ningún xiro nas políticas sobre pensións públicas. Fálase no Pacto de Toledo sobre o sistema de revalorización, mais nada se di de

derrogar as reformas de 2011 e 2013, paso fundamental para consolidar un sistema de pensións forte.

Por iso, na CIG seguiremos mobilizándonos até lograr que se tomben estas reformas e se garanta por lei a pensión mínima igual ao SMI (60% do

salario medio), a revalorización anual como mínimo co IPC; a supresión do factor de sustentabilidade; a xubilación aos 65 anos ou que o cálculo da base reguladora se faga segundo as cotizacións nun período de 10 anos elixido pola persoa beneficiaria.

A CIG reclama a derogación da reforma de 2011 para non perder o dereito á xubilación parcial aos 61 anos

No ano 2011, UGT, CCOO, a patronal e o Goberno de Zapatero aprobaron unha reforma do sistema público de pensións que, entre outros, eliminou o dereito á xubilación parcial aos 61 anos, fixando un período transitorio que remata o próximo 31 de decembro. Esta medida afonda na perda de dereitos que levamos anos padecendo: atraso da xubilación aos 67 anos, introdución do factor de sustentabilidade, ampliación do tempo para o cálculo da base de cotización, etc.

Ao retroceso que supoñen as reformas de 2011 e 2013 engádese este recorte, polo que desde a CIG esiximos a súa derogación e o restablecemen-

to da xubilación parcial aos 61 anos nas condicións anteriores. A urxencia desta demanda vén pola necesidade de non prolongar inxustamente a vida laboral duns compañeiros e compañeiras con carreiras laborais moi longas que merecen unha xubilación digna, e poder acceder a esta nunha idade máis que merecida, aos 61 anos, e non aos 67 como queren CCOO, UGT e a patronal.

Rematar coa emigración

Galiza necesita rexuvenecer os cadros de persoal, como medida real de creación de postos de traballo para rematar co desemprego e a emigración.

A precariedade e a falta de emprego está a provocar que a xente máis nova, a xeración máis preparada da historia, emigre, dando o seu esforzo e coñecemento noutros países que medran e se enriquecen grazas a el.

Tamén precisamos aumentar os ingresos da Seguridade Social e do sistema público de pensións con máis cotizantes, e iso pasa por ofrecer traballo digno aos nosos mozos e mozas, que regrese toda a mocidade que emigrou por mor da crise, e por derrogar as reformas laborais para que teñan unhas condicións e uns salarios xustos. Só así faremos máis forte o noso sistema público de pensións.

Indulto para Carlos e Serafín

Non máis demoras nin escusas!

Continúa con novo pulo a loita solidaria con Carlos e Serafín, traballadores vigueses condenados a tres anos de cárcere pola súa participación na folga do Transporte de Pontevedra en 2008, e que, despois da denegación do primeiro indulto por parte do goberno do PP, continúan á espera dunha segunda medida de graza que impida a súa entrada en prisión.

Desde hai anos, a CIG involucrouse xunto a outras centrais nunha campaña continua de denuncia da súa situación, logrando o apoio de diferentes institucións como o Parlamento Galego, a Deputación de Pontevedra ou os concellos de Vigo e Bisbarra. O apoio popular ás súas demandas vén avalado, así mesmo, tanto polas multitudinarias manifestacións como polas concentracións que, unha vez ao mes, decorren diante do Marco de Vigo para manter a chama acesa.

A pelota está, desta volta, no tellado do goberno dun PSOE que recuncou no Estado coas promesas tradicionais do reformismo con "sensibilidade social". Esta forza mantivo nos primeiros meses de mandado unha teatralización mediática continua sen, polo momento, derrogar as reformas laborais, a "Lei Mordaza" ou a lexislación máis furibundamente antiobreira.

É o caso do artigo aplicado a Carlos e Serafín, o 315.3 do Código Penal,

dirixido a reprimir con dureza a intervención dos piquetes informativos nas folgas, e que revela, alén do actuar clasista e parcial da Xustiza ou do partido turnista gobernante en cada momento, que o aparello xurídico-político do Estado burgués está deseñado de costas

aos intereses da clase traballadora. Así e todo, agardamos que nas vindeiras datas o Consello de Ministros/as responda de xeito afirmativo ao clamor social en prol da amnistía para os dous compañeiros. Non caben subterfuxios, escusas nin demoras: indulto xa!

Por unha CRTVG ao servizo do pobo galego

Desde o acceso do PP á Xunta, a CRTVG sofre un proceso de desmantelamento con dúas agresións en paralelo:

Por un lado, o recorte orzamentario dun 27,23% desde 2009, provocando a diminución e precarización do persoal, así como a redución da operatividade e calidade do servizo.

Por outro, o control político-ideolóxico do PP, que impón unha manipulación informativa afín aos seus intereses e que, no tocante aos contidos, vira cara a un modelo cada vez máis desgaleguizador e parcial, como demostra a supresión de programas "incómodos".

Desde a CIG reivindicamos tanto os dereitos laborais como a defensa

duns medios de comunicación públicos estratéxicos para a defensa da nosa identidade, cultura e lingua, conforme aos valores que deron pé á súa creación.

Así mesmo, consideramos que son fundamentais para satisfacer o dereito da sociedade galega a recibir unha información veraz, imparcial e plural, desde unha perspectiva galega, como base imprescindible para a participación democrática.

Porén, o modelo sectario do PP exclúe unha parte importante do noso pobo das grellas, como é o caso do ocultamento ou manipulación das accións da CIG, un caso grave ao sermos

a primeira forza sindical e, por tanto, a expresión organizada maioritaria da clase traballadora galega.

Saudamos as iniciativas que nos últimos tempos xurdiron desde o cadro de persoal e comité, como as sextas feiras negras ou a manifestación do pasado 8 de setembro en Compostela, que a nosa central apoiou.

No entanto, afirmamos que a resposta debe ir máis alá, involucrando o conxunto da sociedade galega na constitución dunha plataforma ampla e plural que reclame o dereito a termos uns medios dignos en prol das necesidades democráticas, sociais e culturais das clases populares galegas.